

Η ἑμπερὴ βοιωτῶνα



ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

3498

aire' a 200 exemplaires

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

15277912

DR1

Η ΕΥΜΟΡΦΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

ΠΟΙΗΜΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΡΙΜΥΤΙΚΟΥ

ἐξ Ἀποκορόνων τῆς Κρήτης

ΕΚΔΟΘΕΝ

ἐπιμελεία καὶ δαπάνη

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΛΕΓΡΑΝΔΙΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

« Ἐρωτα, πῶνῆρον πουλί! »

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΠΑΡΑ Τῷ ΕΚΔΟΤῆ Α. ΛΕΓΡΑΝΔΙῷ

ἐν ὁδῷ τοῦ Προαστείου Ἁγ. Διονυσίου, 139

1869



Ἐσ' ὁμοιασες τοῦ τρυγανιοῦ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνη
Ὅπουχασε τὸ ταῖρι του καὶ πλιὸ νερὸ δὲν πίνει !

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ



ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Πρό τινων μηνῶν, ἐν φιλολογικῷ παλαιῶν βιβλίων κυνηγίῳ, εὔρον τὸν « Ἐθναυρον τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ τῆς Φραγκικῆς γλώσσας » τοῦ Σωμαθέρα, Καπουκίνου, ὃν ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1709 ἔτος, Ἔωμᾶς τις, Καπουκίνος καὶ αὐτὸς, « ἀγκαλὰ ἀνάξιος », καὶ συγγραφεὺς σχεδιάσματος Γραμματικῆς νεοελληνικῆς. Ἐδὲ Λεξικὸν τοῦτο πάλαι ἀποτελοῦσε μέρος τῆς ἰδιαίτερας βιβλιοθήκης τοῦ σωματοῦ συμπολίτου μας, Πέτρου Δανιήλως Ἰεττίου, τοῦ ὁποίου τὴν τε ὑπογραφὴν καὶ τὸ οἰκίστημον φέρει. Πλουτίζεται δὲ πολλαῖς καὶ ἰσότησι τοῦ περιωνύμου Ἐπισκόπου σημειώσειςιν ὑπάρχουσιν εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', θεολόγος, φιλόσοφος, εὐστοχος τῶν Λατίνων μελοποιῶν μιμητῆς, ποιητῆς δ' ἑλληνικὸς οὐχὶ τῶν χαμαιπετῶν (1), καὶ φίλος τοῦ

(1) Περὶ τούτου τεκμήριον ἀσμένως ἐπισυνάπτομεν τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα εἰς ἑαυτὸν·

« Κάδμος ὄπασσε πάτραν, Μοῦσαι δὲ με παῖδ' ἀτίταλλον,

Ἐτέιος Κρονίων δῶκεν ἐπωνυμίην·

Ἐν μυθίοις πραπίδεσσι καθέζετο Φοῖβος ἀνάσσων,

Οὐδὲν ὄλωσ' κατ' ἐμοῦ ἴσχυεν ἔχθρα τυχῆς.

Ἐν δὲ κυλινδομένου πηλώδει συρφετῶ αἴης

Νοῦν δεινὸς θεόθεν οὐρανοῦ εἴλκεν ἔρωσ' ! »

(Ἐκ τῆς Παρισ. ἐκδ. τῶν τοῦ Ἰεττίου 1729

παρὰ Φραγκίσκῳ Διδότῳ.)

σοφοῦ Μεναγίου, ὅστις, ἐν στίχοις πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνο-
μένοις, ἔλεγε·

« Μέγα θαῦμα τῶν αἰοδῶν,
« Χαρίτων θάλος, ὄΥεττε! κ. τ. λ. »

ὁ Ὑέτιος, πολλῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐγκρατῆς, εἶχε
σπουδάσει καὶ τὴν καθομιλουμένην τῶν Ἑλλήνων διάλεκ-
τον. Τὰ δ' ἐν λόγῳ σχόλια ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων
ἀπλῆ φράσει συντεθέντων ἐρανισθεὶς, πολλάκις ὀλίγα τινα
λέγει περὶ τοῦ ἕφους αὐτῶν. Τοῦτο δὲ συνέβη καὶ περὶ
τῆς « Βοσκοπούλας » τόνδε τὸν τρόπον· « Carmen illud
mirā quādam suavitate refertum, gemmam et ocel-
lum Græcæ vulgaris pœseos quis esse neget? hujus
enim nitida comptaque facillimè labitur oratio.
Causa autem legendo infelicis Βοσκοπούλας vix potui
temperare à lacrymis, quam præsertim scirem non
fictitiam, ut sæpe solet, sed contra veracissimam
esse poematis materiam. Insuper auctor opus suum
tanto dicendi ditavit artificio, totaque peroribus as-
persit et illecebris ut aureolos clarissimi opificis
versus ὡσάν τριανταφυλλάκια στὸ περιβόλι τῶν Μουσῶν
esse declarem. »

Ἐγὼ δ' εἶχον ἀποφασίσει νὰ μεταφράσω γαλλιστὶ τὸ
ποίημα τοῦτο, ἀλλὰ τὰ ἐξῆς λόγια περιφήμου τινὸς Κριτι-
κοῦ ἀπὸ τῆς ἰδέας ταύτης μὲ ἀπέτρεψαν· « Pastores in
suā rusticitate tam jucundos si quis è Græciæ flo-
rentibus viretis aliò traducat, tūm eos aut amabili
simplicitate spoliatos in rusticantes amasios con-
vertat nimis comptos aut argutos, aut sordidos
hirsutosque caprimulgos efficiat. »

« Περὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς Βοσκοπούλας Νικολάου Δριμυ-
τικοῦ οὐδὲν ἄλλο γνωρίζομεν, εἰμὴ ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐν τέλει
τοῦ ποιήματός του λέγει περὶ ἑαυτοῦ.

« Φαίνεται ὅτι ὁ ἐν τῇ Βοσκοπούλᾳ περιγραφόμενος ἔρως
καὶ ἡ παραφροσύνη τοῦ δυστιχοῦς Βοσκοῦ ἀληθῶς συνέβη-

σαν. Τὸ δὲ βωμαντικὸν τοῦτο ἐπεισόδιον συνταράξαν τὴν νῆσον Κρήτην ἐγένετο ὑπόθεσις πολλῶν ποιημάτων, ὡς λέγει ἐν τέλει ὁ Δριμουτικὸς, θεωρῶν ὡραιώτερον πάντων τὸ ἐδικόν του. Μὴ γνωρίζοντες οὐδὲν ἕτερον τῶν τοιούτων περὶ Βοσκοπούλας ποιημάτων, δὲν δυνάμεθα ἐν μέτρῳ συγκρίσεως ν' ἀποφανθῶμεν περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ὄντως ὡραίου στιχοουργήματος τοῦ Δριμουτικοῦ. » (Ἐπιστ. τοῦ Κ. Σάθα πρ. ἡμᾶς.)

Ἡ πρώτη τοῦ ποιηματίου τούτου ἔκδοσις ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ, κατὰ τὸ 1627 ἔτος.

Περαίνων δὲ τὸ προοίμιον τοῦτο, πρέπει νὰ ἐκφράσω τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστήσεις μου πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις πολυμαθέστατον μεσαιωνοδίφην φίλον μου Κ. Κωνσταντίνον Σάθαν, ὅστις μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ ἐπιμελείας ἀντέγραψε καὶ ἔπεμψε μοι τὸ ποίημα τῆς Βοσκοπούλας.

Ἐγγραφον ἐν Παρισίοις, τῇ 8 Αὐγούστου 1869.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΑΓΓΡΑΝΑΙΟΣ.

ΑΘΗΝΩΝ



ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

Η ΕΥΜΟΡΦΗ
ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ



Εἰς σέ μεγάλην ἔξοριά, σ' ἓνα λαγκάδι,
Μιὰν ταχυνήν ἐπήγα στὸ κοπάδι,
Σὲ δένδρη, σὲ λειβάδια, σὲ ποτάμια,
Σὲ δροσερὰ καὶ τρυφερὰ καλάμια.
Μέσα στὰ δένδρη κεῖνα τ' ἀνθισμένα,
Ποῦ βόσκαν τὰ λαφάκια τὰ καῦμένα,
Στὴν γῆν τὴ δροσερὴ, στὰ χορτάκια,
Ποῦ γλυκοκοιλαδοῦσαν τὰ πουλάκια.
Παρόργια λυγρὰ, πανόργια κόρη,
Ὡσάν καλὴ καρδιά, καὶ ὠραία στα θώρη.
Ἐβλεπε κάποια πρόβατα δικαίως,
Κ' ἔλαμπε σὰν τὸν Ἥλιον ἡ εὐμορφιάτης.
Ξανθάσαν τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της,
Καμάρι καὶ στολ' ἦτον τὸ κορμί της.
Κι' ἡ φορεσιὰ ποῦ φόρειεν, ἦτον ἄσπρη,
Κ' ἔλαμπε σὰν τὸν Οὐρανὸν μετ' ἄσπρη.
Στρέφομαι καὶ θωρῶτην μὲ στὰ μάτια,
Καὶ ῥάγη ἡ καρδιά μου τριὰ καμμάτια.
Διατὶ ἔρωτες εἶχαν, καὶ τοξεύγαν,
Καὶ νὰ μὲ σαγιτεύσουν ἐγυρεύγαν.
Καὶ ὡς μ' εἶδασιν οἱ ἔρωτες κοντάτους,
Μὲ προθυμιὰν ἀπλώσαν στ' ἄρματά τους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ πιάνουσι σαγίταις καὶ βερτώνια,
Γιὰ νὰ μοῦ δώσουν κρίσιν τὴν αἰώνια.
Καὶ στὴν καρδιά μου ἡ σαγίτα τῆς μὲ σώνει,
Εἶπα καὶ τὸ κορμί μου δὲν γλυτώνει.
Τὸ φῶς μου, καὶ τὰ μάτια ἐθαμπωθῆκα,
Καὶ σὲ καϋμὸν ἀρίθμητον ἐμπῆκα.
Ὅμπρὸς στὴν βρῦσιν πέφτω λιγωμένος,
Κ' ἡ Κόρη ἐθάρρει, κ' εἰμ' ἀποθαμμένος.
Λέγει τῶν ὀμματιῶν μου τὰ παιγνίδια,
Ἐθανατῶσαν τὸν Βοσκὸν αἰφνίδια.
Ἔρχεται πρὸς ἐμένα, καὶ γνωρίζει,
Πῶς εἶμαι λιγωμένος, καὶ ἀρχίζει.
Νὰ πέρνη ὡσὰν καλὴ καρδιά καὶ ἀέρα,
Ἡ πλουμιστὴ μου, καὶ ἄσπρη περιστέρα.
Πλεῖναι μοῦ νερὰ ἀπὸ τὴν βρῦσι,
Κ' ἔρχεται πρὸς ἐμένα νὰ τὸ χύσῃ.
Ραίνει, καὶ λαντοῦρ τὸ πρόσωπόν μου,
Λογιάζοντας πῶς νᾶναι γιαιτρικόν μου.
Τὸ πρόσωπόν μου ξαναραίνει πάλιν,
Γιὰ νὰ μὲ συνηφέρῃ ἀπὸ τὴν ζάλην.
Μὲ τὸ νερὸν ἐκεῖνο μοῦ φανίσθη,
Τὸ πῶς ὁ λογισμὸς μου ἐξεζαλίσθη.
Κὶ ἀπὸ τὴν γῆν ἐμάζωξε γιὰ μένα,
Βότανα καὶ λουλούδια μυρισμένα.
Τὰ λούλουδα καὶ τ' ἄνθη μυρίζαν τόσα,
Νεκρὸν ἀπὸ τὸν ἄδην μ' ἐσηκῶσα.
Σ' ἔγνοια πολλὴν ἐμπῆκα, πῶς ν' ἀρχίσω,
Καὶ σύντα τρόπον νὰ τὴν φχαριστήσω.

Στὸ σπλάγχνος τὸ πολὺ, στὴν καλωσύνην,
Ὅπουδὲιξε σ' ἐμὲ τὴν ὥραν κείνην.
Λέγω της, σύντα τρόπον νὰ γυρέψω,
Τὸ σπλάγχμος τὸ πολὺ νὰ σ' ἀντιμέψω;
Καὶ πῶς νὰ δειάσω τοῦτο τὸ γομάρι,
Ἀνέγνωρος νὰ μὴν φανῶ στὴν χάριν;
Τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου κί ἂν σοῦ δώσω,
Δὲν ἤμπορῶ τὸ χρέος μου νὰ πληρώσω.
Οὐδὲ τὴν καλωσύνην σου τὴν τόση,
Ὁ λόγος δὲν μπορεῖ νὰ φανερώση.
Ἄπηλογαῖται τότε τὸ Κοράσο,
Λέγει μου, τὸ κορμί σου ἐπᾶ στὸ δάσο,
Εὐρέθηκε σὲ κίνδυνον περίσσο.
Καὶ θέλεις νὰ τὸ δῶ, νὰ μὴν βοηθήσω;
Πῶς, ἀνθρώπος μου τῶθελε παινεῖση,
Καὶ ποιδὸς Θεὸς μου τόχε συγχωρεῖση;
Ποιὰ λυγερὴ δὲν μ' εἶχε κατακρήνη,
Ἄσπλαγχνη νὰ φανῶ τὴν ὥρα κείνη;
Κ' ἡ πέτραις μου τὸ θέλασι γογγύση,
Μὲ δίχως πληρωμὴ νὰ σ' εἶχ' ἀφήση.
Ὡς κ' ἡ σκιά μου μ' ἤθελε μισήση,
Ἄν δὲν ἤθελα κάμη δίκια κρίσι.
Ἄσπλαγχνη καὶ κακὴ μ' ἤθελαν κράζη,
Ὅλοι μικροὶ μεγάλοι μ' ἀτιμάζη.
Τὰ πρόβατά μου ἤθελασι μὲ φύγη,
Κί οὐδ' ἀνθρώπος ποτὲ μ' ἤθελε σμίγη.
Δὲν ἦτον μπορετὸν καὶ ἄλλοιῶς νὰ κάμω,
Κάλλιξ νὰ βαλθῆ ἤθελα στὴν ἄμμο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Μὲ ἴδρωτα, μὲ κόπο νὰ μετρήσω,
Παρὰ τέτατον Βοσκὸν νὰ μὴν βοηθήσω.
Κ' εἰς φρόνιμος Βοσκὸς, σ' εὐμορφα κάλλη,
Εὐρέθηκε σὲ παιδομὴ μεγάλη.
Κ' ἤμουσε κρατημένη νὰ βοηθήσω,
Καὶ πῶς νὰ βάλω, νὰ τὸν ἀναστήσω.
Μ' ἀπὸ τὴν φχαριστιὰ Βοσκὲ τὴν τόσην.
Ὅπου μιλεῖς, καὶ δίδεις μου τὴν γνῶσιν.
Σ' ἀγάπη περισσὴ βαλμένην μ' ἔχεις,
Κ' εἰ τὰ θελήματά σου νὰ κατέχης.
Καὶ μετ' ἐμὲ δὲν ἦν τὰ λογικά μου,
Νὰ πάγω νὰ κλουθῶ τὰ πρῶτά μου,
Μ' ἄγω χαρὰ νὰ στέκω στὸ λειβάδι,
Συντροφισμένοι γάρ εσθὲν ὀμάδι.
Μ' ἀφ' ἧς καθεῖνα νὰ λογιᾶται,
Πόσην χαρὰν ἔπληρα καὶ στὰ δάση.
Μιλῶντας τοὺς καμῶνά μου καὶ τὰ πάθη,
Κὶ ἡ συνοδιά μου στὰ πιθύμουν ν᾿ ἄρθη.
Σὰν τὶ χαράτον τότες ἡ δική μου,
Καὶ τί δροσιὰν, ὅπουχε τὸ κορμί μου;
Ἄλλος Βοσκὸς στὸν Κόσμον δὲν ἐχάρη,
Οὐδὲ κ' εἰς τὸ γιὰλὸ χαίρεται ψάρι.
Λέγω της, τὰ γλυκά σου κὶ ὤμορφα μάτια,
Ἐκαμαν τὴν καρδιάν μου τριὰ κομμάτια.
Κ' εἶναι βαρὺ τινὰς νὰ τὸ πιστεύση,
Μαχαῖρι ὅπου λαβώσει, νὰ γιαιτρεύση.
Μ' ἂν ἦτον μπορετὸ ξετελειωμένον,
Νὰ γένη τὸ μισθόσου τ' ἀρχισμένον.

Νὰ τῷθελε μαντέψη ἡ ὠμορφία σου,
Ἀπόψε νὰ κοιμήθηκα κοντά σου.
Διατὶ μακρ' ἀπὸ δῶνζι ἡ κατοικιά μου,
Π' ἀρμέγα καθ' ἀργὰ τὰ πρόβατά μου.
Καὶ δὲν μποροῦμε ἀπόψε κεῖ νὰ πᾶμε,
Μ' ἄς πέσωμεν ἐπὰ στὰ χόρτα χάμαι.
Γλυκὰ μ' ἀπηλογᾶται τὸ Κοράσο,
Λόγια γιὰ νὰ χαρῶ, ν' ἀναγαλλιάσω.
Γλυκὰ καὶ ζαχαρένια ἀπηλογήθη,
Κ' εἰς ἐκεῖνο ποῦ τῆς εἶπα, μ' ἀποκρίθη.
Λέγει τὸ φῶς τῆς μέρας λιγостаίνει,
Κὶ ὁ ἥλιος ἄγουρέ μου θε νὰ πιαίνῃ.
Τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι μᾶς σιμάνει,
Κ' ἡ κρουάδα τοῦ δάσου μᾶς πλακώνει.
Μὲ κλωστή μου λαιπὸν, νὰ πᾶ νὰ βροῦμε,
Ἐπὰ κοντὰ τὸ σπήλιον γὰ ἔμποῦμε.
Νὰ φᾶς, νὰ πιῆς, καὶ νὰ καλοκαρδίσης,
Καὶ στρῶμα φτωχικὸν γιὰ νὰ κουπίσης.
Καὶ θέλομε χαρῆ, καὶ ξεφαντώση,
Μὲ τραγούδια, μὲ ψωμί, καὶ μὲ τὴ βρωσί.
Καὶ ἄς εἶναι μοναχότου τὸ κοπάδι,
Καὶ ἄς βόσκεται κι αὐτὸ εἰς τὸ λειβάδι.
Κὶ ἄς εἶναι τὸ κοπάδι μοναχόν του,
Κὶ γαίρεται κι αὐτὸ διὰ τὸν βοσκόν του.
Τὰ πρόβατα καὶ πῖλοιπα δικά σου,
Ἄς εἶναι πᾶ κοντὰ στὰ πρόβατά σου.
Μὲ πλήσια προθυμιά κ' οἱ δυὸ κινοῦμε,
Τὸ σπήλιον ἐσπουδάσαμεν νὰ βροῦμε.

Τὰ χέρια ἐνὸς τάλλοῦμας ἐκρατοῦμεν,
Καὶ μὲ χαρὰ τὴν στράτα πορπατοῦμεν.
Τὴ στράτα πορπατοῦμεν σπερβολάκι,
Βρίσκω βαγιά καὶ κόφτω ἓνα κλαδάκι.
Κάνω γοργὸ πιτῆδειο δακτυλίδι,
Καὶ δίδω τ' αὐτηνῆς, καὶ μένα αὐτήνη δίδει.
Μὲ τὰ παιγνίδια ἐπαινάμε τὴ στράτα,
Τὰ δένδρη ἦτον λούλουδα γεμάτα.
Τὰ κάλλη τῆς ἀφέντρας μου ἐπλουμοῦσαν,
Ἐπέφτασιν οἱ ἄνθοι καὶ περιχοῦσαν.
Ἐλαμπεν Οὐρανὸς τ' ἄστρον γεμάτος,
Κὶ ὁ ἄνεμος ἐφύσα ὁ θρόσάτος.
ὄντες στὸ σπήλιο σὴταμεν αἰσνίδια,
Μὲ γέλοια, μὲ χαράς, καὶ μὲ παιγνίδια.
Στὴν μιὰ μετὰ τοῦ σπήλιου εἶχε χωσπένην,
Φωτιά ἀπὸ τὴν κλέσαν φύλαμμένην.
Σπουδάζει καὶ τὴν ἄστρον τὸ Κοράσο,
Μὲ ξύλα ποῦ βαστοῦσ' ἀπὸ τὸ δάσο.
Στοῦ σκουτελιοῦ τὸν πάτο εἶχε λυχνάρι,
Ἦτονε μιὰ χαρὰ, κ' ἓνα καμάρι.
Ἡ πλουμιστὴ καὶ ἄσπρη περιστέρα,
Ὅσ᾽ ἄχεν ἐδεκεῖ, χαρὰ τοῦ φέρα.
Ἐστράφηκα στὸ σπήλιο καὶ συντήρου,
Τὴν ὠμορφιὰν, ὅπουχε γύρου, γύρου.
Καὶ ἀπόζω εἶχε σὺν περιπλοκάδι,
Ὅπου τὸ περιπλέξαμεν ὀμάδι.
Ἀπόζω μὲ μυρτιαῖς, μὲ ῥοσμαρίνους,
Μὲ γουδούρους, μὲ βιόλαις, καὶ μὲ κρίνους.

Τὸ εἶχε τὸ Κοράσο στολισμένο,
Καὶ μύριζε τὸ σπήλιο τὸ καῦμένο.
Πιδέξια καὶ πιτήδεια ἦσαν βαλμένα,
Ποῦ στέκα καὶ συντήρουν ἓνα ἓνα.
Καὶ μέσα μου ξενίζουμουν τὴν τόσσην,
Διάρμωσιν καὶ πάστραν, καὶ τὴν γυνῶσιν.
Εὐμορφα καὶ πιδέξια ἦσαν βαλμένα.
Ἦσαν τὰ τζουκάλια κρεμασμένα.
Κ' ἓνα χαλκωματάκι εἶχε κοντά της,
Π' ἄρμεγε καθ' ἀργὰ τὰ πρόβατά της.
Ἀπάνω σ' ὄλα βλέπω ἓνα κλινάρι,
Ποῦτονε μιὰ χαρὰ, καὶ ἓνα καμμάρι.
Φτωγάκι, μὰ στρωμένο ἦσαν πιτήδεια,
Ὅ γιὰ καλαῖς καρδιαῖς, καὶ γιὰ παιγνίδια.
Ἐγὼ τὴν ἀδελφὸς ἔχεις, γῆ κρησὶ,
Καὶ ποῖον ἔχει τὸ σπήλιον νοικοκυρῆς;
Γιατ' εἶδα μία μαχαίρα κινισμένην,
Καὶ μὲ λουρὶ καινούριον κρεμασμένην.
Λέγει μου κύρην ἔχω γεροντάκι.
Καὶ ἀπὸ τὰ ψῆς ἐπῆγε στὸ χεράκι.
Νὰ κόψη πέτρα, γιὰ νὰ κτίσῃ μάντρα,
Καὶ μ' ἄφηκεν ὡς βλέπεις δίχως ἄνδρα.
Δὲν ἔρχεται ὡς τὴν ἄλλην ἐβδομάδα,
Κ' ἔγω τζήμεραις τούταις μοναξάδα.
Ἐγὼμαι πὰ στὸ σπήλιον νὰ κατέχῃς,
Ἐγνοια καμμιά δι' ἄνθρωπον μὴν ἔχῃς.
Ἐγὼ ἀδελφούς δὲν ἔχω, οὐδὲ μάννα,
Εἶναι καιρὸς πολὺς ποῦ ἀποθάνα.

Ἐγῶμαι μὲ τὸν κύρην μου οἱ δύο μας,
Τοῦτο τὸ σπήλιον εἶναι ἐδικό μας.
Πιάνει ψωμί, τυρὶ, χλωρὴ μαλάκα,
Κρύον ἀρνὶ ὄφτῶ, ἀπάνω εἰς πλάκα.
Ὅπουγε διὰ τραπέζι, καὶ ὀρδινιάζει,
Καὶ μὲ σπουδὴ γιὰ δεῖπνον λογαριάζει.
Εἶχε καὶ ξιδοτὸ κρασί δαμάκι,
Σ' ἓνα μικρὸ καὶ πλουμιστὸ φλασκάκι.
Καὶ συγκερνᾷ με κρυὸ νερὸ, καὶ πίνει,
Κὶ ἀπέκει με καλεῖ, καὶ μένα δίνει.
Μὰ λέγω της, Κυρὰ κρασί δὲν πίνω,
Δὲν τρώγω ἀπὸ τὸ κρυὸν ἐκεῖνο.
Ἄν δὲν θέλει μαντέψῃ ἡ συμφορὰ σου,
Νᾶναι μὲ τὸ φίλι τοῦ κάλεσμά σου.
Ὡς ἤκουσεν αὐτὰ, ἀγρίως νὰ σβῆνῃ,
Ὡσάν τὸ φασκολλοῦλον ἐβῆνῃ.
Τὰ δόντια της πληθύνασιν, καὶ φάνη,
Ὡσάν εἰς τὸ σκοτάδι πυροφάνη.
Τὰ μάτια χαμηλώνει, καὶ μιλεῖ μου,
Δὲν ἦτονε τὸ πρέπον, οὐδὲ τιμὴ μου,
Τέτοιας λογιῆς ἀδιάντροπα νὰ μειδιάσω,
Μὰ σένα πρέπει νὰ καταδικάσω.
Ἐσὺ ἔχεις ἐξουσιᾶ, καὶ πιὲ καὶ δός μου,
Καὶ θεληματικῶς, καὶ στανικῶς μου.
Καὶ πιὲ ὅσο θῆς, καὶ ὅσο π' ὀρίζεις,
Γιατὶ ποτὲ μου ἄλλον δὲν θέλω νὰ γνωρίζεις.
Ἐπιαμεν μιὰ καὶ δυὸ, συγκερασμένο,
Ἦτονε τὸ πιετό μας τὸ καῦμένο.

Μὲ τὰ φιλιὰ στὸν δροσερὸν ἀέρα,
Καὶ μὲ τὸ πιάσαι ἐνὸς τ' ἄλλου τὴν χέρα.
Ὁ πρῶτος λόγος ὅπου λέγω τῆς κόρης,
Πολλά με κουρασμένος ἀπὸ τὰ ὄρη.
Κ' ἤθελα νὰ μοῦ ἔκανες τὴν χάρι,
Νὰ πηγαίναμε γοργῶς εἰς τὸ κλινάρι.
Προθυμῶς σιμώνομεν στὴν κλίνη,
Θέτομεν ἀγκαλιασμένοι γῶ, καὶ κείνη.
Καὶ μὲ τὸ παῖξε, γέλασ' ἀρχηνίζει,
Ὅλη ἡ Ἀνατολὴ νὰ κοκκινίζει.
Κ' εἰς ὀλίγ' ὥραν βλέπομεν τὸν ἥλιο,
Καὶ ξάπλωνε τ' ἀκτῖνές του στὸ σπῆλιο.
Περιλαμπρῶς τὸν ἥλιον χαίρομαι,
Καὶ πᾶμε τὰ κοπάδια μας νὰ βοσούμεν.
Καὶ πάλαι τὸ βραδὺ στὸν ἴδιον τόπον,
Εὐρισκόμεσθαι μὲ πιδέξιον τρόπον.
Ὅπ' ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ το γνωρίσῃ,
Οὐδὲ ποσῶς νὰ μᾶς ὁμολογήσῃ.
Μᾶρθεν ἐκεῖν' ἡ ὥρα ἡ πικραμένη,
Τὸν γέροντα τὸν Κύρητ'ζην ἀνημένει.
Καὶ λέγει μου ἀπὸ σπέρας ἡ Κυρά μου,
Ταχιά Βοσκὲ νὰ σῆχ συντροφιά μου.
Τὸν κύρη μου ταχιά τὸν ἀνημένω,
Καὶ ἐκ τὸ σπῆλιον οὐδὲ ποσῶς εὐγαίνω.
Ἄμε καὶ σὺ στὴ μάνδρα τῆ δικήσου,
Καὶ μὲς τὸ μῆνα πάλαι μοῦ θυμήσου.
Ἐπὰ στὸν ἴδιον τόπον νὰ γυρίσῃς,
Οὐδὲ ποτέ σου μὴ μ' ἀλησμονήσῃς.

Διατὶ τότες ὁ Κύρης μου καὶ πάλι,
Δουλειὰν ἔχει ἐδεκεῖ νὰ κάμη κι ἄλλη.
Τὴν νύκτα κείνη θέτω πικραμένος,
Μὲ λογισμὸν μεγάλον ὁ καῦμένος.
Τὸν Θεὸν ἐπαρακάλουν νὰ μ' ἀξιώσει,
Νὰ μὴν βιασθῆ γοργῶς νὰ ξημερώσῃ.
Μὰ λέγω τζ' ἀχολῆς μου περιστέρας,
Πολλὰ βαραίνει πρὸς τὸ φῶς τζ' ἡμέρας.
Διατὶ παρὰ ποτὲ τοῦτο τὸ βράδυ,
Ἐβιάσθη νὰ μὴ μείνωμεν ὁμάδι.
Καὶ πρὸς τὸν Ἥλιον ποῦχα πάντα θάρρος,
Κλαίω μὲ παραπόνεσιν καὶ βάρος.
Ὡ Ἥλιε πολλὴ χαρὰ ποῦ φέρνεις,
Διὰ ποίαν ἀφορμὴν ἐμὲ τὴν τέρνεις;
Σπικνύομαι ἐγὼ πρῶτον ἀπὸ κείνη,
Κ' ἀφίνωτὴν καὶ κείτετο στὴν κλίνη.
Σιμώνω τῆς καὶ σκυφτῶ καὶ φιλῶ τὴν,
Καὶ μ' ἀναστεναγμ' ἀποχαιρετῶ τὴν.
Γιὰ καὶ χαρὰ σ' ἀφίνω νὰ τὴν ἔχῃς,
Καὶ κάμῃ Πέρδικά μου νὰ κατέχῃς.
Κι ἂν ζήσω μὲ στὸ μῆνα ἔρχομαι πάλι,
Νάυρῶ τ' ἀγγελικὰ, καὶ ὠμορφα κάλλη.
Στρέφεται καὶ θωρεῖμε, καὶ ἀρχηνίζει,
Τὸ ροιζικὸ τῆς ν' ἀναθεματίζει.
Τὰ δακρυάτης ἀρχήνισαν καὶ τρέχαν,
Τὰ κοραλένια χεῖλη τῆς ἐβρέχαν.
Ἀνάθεμά σε μοῖρά μου καῦμένη,
Ποῦ μοῦ τὴν εἶχες τούτῃ φυλαμμένη.

Ὡς ἦψα τὸ κερὶ, νὰ μοῦ τὸ σβύσης,
Σὲ μεγάλη σκοτάγγρα νὰ μ' ἀφήσης.
Σηκώνεται, καὶ θεὸ νὰ παραγγεῖλη,
Καὶ τρέμασι τὰ ζαχαρένια χεῖλη.
Κὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα κάθε εἰς ἐγροῖκα,
Τὸ βάρος ὁποῦ εἶχε, καὶ τὴν πίκρα.
Καὶ λέγει μου, βοσκὲ, ἄμε, ποῦ νάχης,
Καμάρι καὶ χαραῖς, ὅπου, κὶ ἂν λάχης,
Καὶ ὁποῦ κὶ ἂν εἶναι ὁ νοῦς μου εἰς τὰ ξένα,
Νὰ ζήσω, νὰ τελειώσω μετὰ σένα.
Τῆς ποθητῆς ποῦ σ' εἶχε σὰν τὸ φῶς της,
Καὶ διάλεξε νὰ σ' ἔχη σύντροφόν της.
Θυμῆσου της, μὴ τὴν ξαλπισμῶνησας,
Καὶ κάμε τὸ γοργὸν δια νὰ γυρίσας.
Ὄταν ἰδῆς τὸν Κόρακα ν' ἀσπείσας,
Καὶ τὸν αὐγερινὸν ν' ἀποσπερίσας,
Κορμὶ δίχως ψυχὴ νὰ περπατήσας,
Τότε καὶ γὼ θέλω σ' ἀλπισμῶνησας.
Πλειὰ γλίγωρα στὴ γῆ νὰ ζήσας ψάρι,
Κὶ ὁ Ἔρωτας νὰ χάσας τὸ δοξάρι.
Τὴν νύκτα δίχως ἄστρα, καὶ δροσοῦλα,
Παρὰ ν' ἀφήσας τέτοια Βοσκοποῦλα.
Μ' ἀπῆτις τοῦ φτωγοῦ εἶναι γραμμένο,
Νὰ περπατῶ ἀπ' ἐδῶ, μακρὰ νὰ πιαίνω,
Παραγγελιὰ σ' ἀφίνω νὰ θυμᾶσαι,
Καὶ πάντα ὁ νοῦς σου μετὰ μένα νᾶσαι.
Μὲ κλάμματα κ' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ μισεύω,
Πάγω τὰ πρόβατά μου νὰ γυρεύω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ ἀγάλια, ἀγάλια μάκρυνα τὸν τόπον,
Μὲ βάσανα, μὲ πίκραις, καὶ μὲ κόπον.
Μὰ πέρασεν ὁ μῆνας, κ' ἦλθ' ἡ ὥρα,
Νὰ πᾶ ν' αὐρῶ ἐκείνην τὴν πανόρα.
Μὰ θέλησεν ἡ μοῖρά μου τ' ἀζάπη,
Τὸ ροιζικό μου, κ' ἡ πολλήτζη ἀγάπη.
Ἐπες' ἀρρώστημένος στὸ κλινάρι,
Καὶ λίγεψέ μου ἡ δύναμις, κ' ἡ χάρι.
Καὶ πριχοῦ γιάνω, νὰ καλλιτερέσω,
Στράτα νὰ περπατήσω, πρὶν μπορέσω,
Ἐπέρασεν ὁ μῆνας πρὶν νὰ θέσω,
Καὶ διάβηκεν ὁ ἄλλος νὰ μπορέσω,
Νὰ περπατήσω νὰ σαλευοῦθῶ,
Νὰ πᾶ νὰ τὴν εὐρῶ, νὰ τῆς μιλήσω.
Μὰ μὲσα τῆζ δύο μῆνες εἰρακῶ μου,
Μὲ δύναμιν δαμάκι τοῦ κορμιού μου.
Μὲ προθυμιὰ κινῶ δια νὰ πάω,
Κρατῶντας τὸ ραβδάκι, νὰ κουμπάω.
Μεγάλον φόβον εἶχα καὶ περίσσο,
Καὶ δὲν ἠμπόρουν νὰ καλλιτερέσω.
Μονέπεσα, καὶ ῥάγη τὸ σπαθί μου,
Καὶ γιάγυρα εἰς τὴν ἀποστροφὴν μου.
Κ' ἔσυρε τρεῖς φωναῖς, καὶ ξήπασέ με,
Ὅταν γλυκὰ κοιμούμουν ζύπνησέ με.
Κ' ἦρθαν κακὰ σκυλιὰ ὡσάν πνηγάρου,
Νὰ φάγουσι τ' ἀρνί μου τὸ πουλιάρι.
Ἐγροίκουν ἀπὸ τὰ δάση τῆς νὰ κλαίγη,
Ἡ καθαρένια βρύσι νὰ μοῦ λέγη.

Τὸ πῶς ἢ ἀρρώστια, κί ἢ ἄργητά μου,
Κάρθουνα θεὸν νὰ βάλουν στὴν καρδιά μου.
Τὸ νήμενα νὰ μάθω, καὶ φοβοῦ μου,
Τὴν ὥρα κείνη ἐγεμίσετο ὁ νοῦς μου.
Καὶ δὲν ἤμπόρουν νὰ καλοκαρδίσω,
Οὐδὲ νὰ ἰδῶ, οὐδὲ ν' ἀναντρατίσω.
Φτάνω, θωρῶ τὸ σπῆλιον ἀραχνιασμένο,
Μὲ βοῦρκα, μὲ πηλὰ ναμουρδομένο.
Ἄλλοιᾶς λογιῆς μὲ δέκτη τὸ καῦμένο,
Παρὰ ποῦ μ' εἶχε πρῶτα μαθημένο.
Σ' ἐνοῦ βουνοῦ κορφῇ, σ' ἓνα χαράκι,
Ξανοίγω καὶ θωρῶ ἓνα γεροντάκι,
Κ' ἔβλεπε κάποια πρόβατα ὁ καῦμένος,
Ἀδύναμος, καὶ μαυροσφραμένος.
Σαυρίζω, καὶ φωνάζω, χαριετώτον,
Καὶ γιὰ τὴν Βοσκοπούλιαν ἐρωτώτον.
Μὲ φόβον, καὶ μὲ τρόμον τοῦ ἐργαίου μου,
Καὶ τὰ δὲν ἤθελα ἀκούειν, ἐφουκρούμου.
Γροικῶ τὸν Γέρον μπρὸς, κί ἀναστενάζει,
Τὸ ροιζικὸ τῆς μοίρας του ἀτιμάζει.
Καὶ κλαίωντας μοῦ λέγει, ἢ πεθυμιά σου,
Ἀπόθανε, δὲν εἶν πλέα κοντά σου.
Δι' αὐτήν γη ποῦ ῥωτᾶς, ἦτον παιδί μου,
Θάρρος μου τοῦ φτωχοῦ, καὶ ἀπαντοχή μου.
Μὰ ὁ Χάρος τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ μπρὸς μου,
Καὶ θάμπωσε τὰ μάτια, καὶ τὸ φῶς μου.
Καλόκαρδη ἦτον πάντα, καὶ χαρά μου,
Ἀνάπαψις πολλή στὰ γερατιά μου.

Μὰ ὁ λογισμὸς ὀποῦχε πᾶσα βράδου,
Παράκαιρα τὴν ἔβαλε στὸν ἄδην.
Ὀλημερνὶς, κὶ ὀληνυκτὶς νὰ κλαίγη,
Χίλια κακὰ τῆς μοίρας της νὰ λέγη.
Σὰν τὸ κερὶ ἀνάλει ὄντα ν' ἄφτη,
Ὡς τε ποῦ διάβη εἰς τὴν γῆν, καὶ θάφτη.
Ποτὲ τὴν νύκτα δὲν ἐθώρειεν ὕπνο,
Οὐδ' ἔτρωγε τὸ γιῶμα, οὐδὲ τὸ δεῖπνο,
Ἐδίωγεν ἀπ' ὀμπρὸς της τὸ κοπάδι,
Ποῦ τῶχε συντροφιά κ' ἦσαν ὀμάδι.
Πολλαῖς φοραῖς στὸν ὕπνοτῆ ἐξυπνᾶτο,
Μοναχῆτης ἐμίλειε, καὶ διηγᾶτο.
Κὶ ὦρα στὴ μιὰ μεριά, καὶ ἄλλη νὰ πιάση,
Ἐνα καλὸ, Βοσκὸ, ποῦχε στὰ δάση.
Ἐξυπνᾶν τῆνε τότε, καὶ ἐλεγᾶτης,
Ἦντα πολλὰ βαρεῖα τὰ ὄνειρά της.
Κηντάνε τὰ διηγᾶται, καὶ τὰ λέγει,
Καὶ πάραυτας ἀρχήνιζε νὰ κλαίγη.
Κύρη μεγάλον ἄδικο μοῦ κάμνεις,
Νὰ μὲ ξυπνᾶς, καὶ νὰ μ' ἀναθηθάνης.
Στὴν χαρὰν ὀποῦ βλέπω στὸνειρόν μου,
Τὸν πολυγαπημένον τὸν Βοσκόν μου.
Τὰ νιάμερά της ἦταν ὀψὲς Υἱέ μου,
Τὴν ὦρα ποῦ ξεψύχα ἐμίλησέ μου.
Παραγγελιά μ' ἀφῆκε πᾶ στα δάση,
Ἐνας καλὸς Βοσκὸς θέλει περάση.
Μελαχροινὸς, λυγνὸς καὶ γελασιάρης,
Νέος, καὶ μαυρομάτης, διοματάρης.

Καὶ θέλει σὲ ρωτήσῃ, ὁ γιὰ νὰ μάθῃ.

Γιὰ κείνη ποῦ ἀπέθανε, καὶ χάθη.

Καὶ νὰ τοῦ πῆς, πῶς εἶν' ἀποθαμένη,

Μὰ δὲν τοῦ λησμονᾶ ποτὲ ἢ καυμένη.

Καὶ ἄς τὴν λυπηθῇ, καὶ ἄς τὴν κλάψῃ,

Τὰ ροῦχά του γιὰ λόγου της νὰ βάψῃ·

Τὴν ἀφορμὴν τοῦ πέ, πῶς τὴν ἐχάσε,

Ὡς ἂν εἶδεν ἡμέραις καὶ περάσε.

Ζημιὸ ἀλησμόνησέ την τὴν καυμένη,

Γιὰ κείνο ἐθανατώθη πικραμένη.

Καὶ ἀπὸ τὰ σουσούμια ἐκεῖνος εἶσαι.

Καὶ κλαίγει σε ἡ καρδιά μου, καὶ πονεῖ σε.

Γιατὶ ἤθελα παιδιὰ μου νὰ σὰς κάμω,

Κ' εἶχα με μιλημένα δια τὸν γάμο.

Καὶ κλαίγει σ' ἡ καρδιά μου, καὶ θρηναῖο

Σὰν ἄκουσα τέτοιας λογῆς μαντάτο,

Οὐδ' ἔβλεπα, οὐδ' ἄκουα, οὐδὲ θάρουν,

Στὰ πόδια μου νὰ στέκω δὲν ἠμπόρουν.

Καὶ ἀρχήνισα τὴν μαῖρά μου νὰ βρίζω,

Τὸ ροιζικόν μου ν' ἀναθεματίζω.

Τὸν ἔρωτα τὸν ψεύτην ν' ἀτιμάζω,

Καὶ πλειὸ γιὰ τὴν ζωὴν μου δὲν λογιάζω.

Κύρη, γονὴ, νὰ ζήσης ἀφεντάκη,

Μὴ βαρεθῆς τὴν στράτα καμποσάκι,

Νὰ πᾶμε στὸ μνημοῦρι τῆς Κυρᾶς μου,

Νὰ κάμω κεῖ τὸν πόθον τῆς καρδιάς μου.

Σὲ σπῆλιο σκοτεινὸ νὰ κατοικήσω,

Ποτὲ παραγοριὰ νὰ μὴν γροικῆσω.

Μὰ πάντα μοναχός μου νὰ γυρίζω,
Οὐδὲ νὰ δῶ, οὐδὲ ν' ἀναντρανίζω.
Δίχως γαμπὰν, ξυπόλυτος νὰ πιαίνω,
Στόπον ἀγκαθερόν καὶ χιονισμένο.
Νὰ μὲ θωροῦν γυμνὸν καὶ ἀναμαλιάρη,
Κὶ ὄλοι νὰ μὲ κρατοῦσι δαιμονιάρη.
Γιὰ σφάλμα, καὶ γιὰ πάθη τὰ δικά μου,
Ἐβαλα εἰς τὸν ἄδην τὴν Κυρά μου.
Νάχα τὴν φτάξη ζωντανὴν νὰ μάθη,
Τὴν ἀβρωσιὰ, καὶ τὰ πολλὰ μου πάθη.
Τώρα θωρῶ, καὶ ἀλήθεια μ' ἀπαρνήθης,
Στὸ ῥαχνιασμένον στρῶμα ποῦ κοιμήθης.
Καὶ δὲν μπορῶ φτωχὸς νὰ σε ξυπνήσω,
Νὰ μοῦ συντύχη, καὶ νὰ σοῦ μιλήσω.
Μάτια, ἀφόντ' ἐγάσετε τὸ φῶς σας,
Πλειὸ λυγερὴ μηδὲν ἰδῆτ' οὐμπρός σας.
Καὶ ποιά παρηγορία θέλει μπορέση,
Ἀλάφρωσιν στοὺς πόνους μου νὰ θέση;
Φίλους καὶ συγγενεῖς θέλω μισήσει,
Δὲν θέλω νὰ σφαγῶ, μὰ θέλω ζήσει.
Γιὰ νάχω πόνους, πίκραις καὶ λακτάραις,
Καθημερινούς καὶ μούους, καὶ λιγομάραις.
Μὰ θε νὰ ζῶ, καὶ θε νὰ παραδέρνω,
Χίλιας φοραῖς τὴν ὥρα νὰ ἀποθαίνω.
Τὰ ὄρη, τὰ χαράκια νὰ μὲ φᾶσι,
Καὶ νᾶν ἡ κατοικιά μου μὲ στὰ δάση.
Μέρα νύκτα νὰ κλαίω, νὰ θρηνοῦμαι,
Τὰ πάθη μου στὰ ὄρη νὰ διηγοῦμαι.

Νὰ κάνω τὰ θεριά νὰ μ' ἀκλουθοῦσι,
Νὰ κλαίουν μετὰ μένα νὰ πονοῦσι.
Φλογέρα νὰ μὴν παίζω, οὐδὲ φιαμπόλι,
Σ' λειβάδι νὰ μὴν μπῶ, οὐδ' εἰς περβόλι.
Τὰ πρόβατά μου πλέο νὰ μὴν ἀρμέζω,
Μὰ νὰ περνῶ κακὸν καιρὸν, καὶ ἀδέξιο.
Τὸ προβατάκι τ' ἄσπρο τὸ πολιάρι,
Ὅπουχε τῆς Κυρᾶς ἀμπουλιάρι.
Ἐκεῖνο μόνον νάχω μετὰ μένα,
Νὰ πηγαίνωμε τὰ δύο συντροφιασμένα.
Νὰ κλαίγη αὐτὸ τ' ἀρνί, καὶ γὼ τὴν Κόρη,
Νὰ περπατοῦμε τὰ Βουνά, τὰ ὄρη.
Στὴν ἀγκαλιά μου νὰ τ' ἀποκοιμίζω,
Τὸ ροιζικόν μου τὸ κακὸ νὰ βρίζω.
Καὶ ὄντα βροντᾶ, καὶ ἀστραπὴ, καὶ χιονίζει,
Κανεὶς Βοσκὸς στὰ ὄρη δὲν γυρίζει.
Τότες ἐγὼ στὰ βουνά, καὶ εἰς στὰ ὄρη,
Νὰ κλαίγω αὐτήνην τὴν πανθοργία Κόρη.
Κι ὅταν ὁ Ἥλιος καίη πέτραις, καὶ ξύλα,
Ὅλοι σιμώνουν στοῦ δενδροῦ τὰ φύλλα.
Τότε πάγει ὁ Βοσκὸς, δροσιὰ γυρεύει,
Καὶ γὼ νᾶμαι στὸν Ἥλιον, νὰ μὲ καίγη.
Νὰ μὴν εὐγῆ Βοσκὸς ἀπὸ τὸ σπῆλιον,
Τὰ νέφη νὰ σκεπάσουσι τὸν Ἥλιον.
Καὶ νὰ φυγοῦν τὰ χόρτα στὸ λειβάδι,
Καὶ ἀπὸ τὴν μάνδρα νὰ μὴν βγῆ κοπάδι.
Οὐδὲ πουλι στὸ δάσος μὴν πετάξῃ,
Τὴν αὐγὴ πετεινὸς νὰ μὴ φωνάξῃ.

Τ' ἀηδονάκι πλειὸ μὴν κοιλαδήσῃ,
Καὶ Ἄετὸς ἄς τυφλωθῇ, μὴν κυνηγήσῃ.
Τὴν νύκτα μὴ προβάλῃ τὸ Φεγγάρι,
Εἰς τὸ γυαλὸ νὰ μὴν βρεθῇ πλειὸ ψάρι.
Κι ἄς ἀποφρύξουν βρύσαις καὶ ποτάμια,
Κι ἄς ξεραθοῦν τὰ τρυφερὰ καλάμια.
Καὶ ὡς ἐδῶ τελειώνει ἡ Βοσκοπούλα,
Ἱστορία τῆς, καμῶματά τῆς οὔλα.
Καὶ ἂν εὔρεθοῦν ἄλλαις πολλαῖς γραμμέναις,
Ἄς ζεύρῃ κάθε εἰς, πῶς εἶν σφαλμέναις.
Μόνον αὐτὴ πῶς εἶναι ἡ καλλιωτέρα,
Ἀπ' ὅσαις κι ἂν βρεθοῦν τὴν σήμερον ἡμέρα.
Ἐτ' ἀπὸ μὲ τὸν Ἀποκορώνιτην,
Νικόλαον Δριματικὸν ἀπὸ τὴν Κρήτην.
Διαλεγμένη μὲ περισσοῦν κόπον,
Καὶ τυπωμένη εἰς Βενετίας τὸν τόπον.
Γιὰ πᾶσαν ἓνα ποῦ θέλει νὰ μάθῃ,
Νὰ φύγῃ τ' ἔρωτας, καὶ σαρκὸς τὰ πάθη.
Γιατὶ ἀπ' αὐτὴν ἠμπορεῖ νὰ βγάλῃ,
Ρόδον σὰν ἀπ' ἀγκάθι, καὶ νὰ πάρῃ.
Ξόμπλι τῆς πολλαπικραμένης,
Καὶ τέλος Βοσκοπούλας τῆς καυμένης.
Εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίους κ' εἰκοστῇ ἐβδόμῃ
Τὸ τέλος ἔλαβεν ἡ ἐδική μου γνώμη.
Ἄν διαβάζοντας τινὰς δὲν ἤθελε παινέσῃ,
Τοῦτο μόνον δεόμεναι τὸ νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ



007000023295

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ